

CARTA DOMINICAL

28 DE MARÇ DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

“L'avui” de Déu V. El gual de mitjanit

El títol que acompanya aquest fragment de *“l'avui” de Déu* està tret d'un capítol del llibre *El poble de Déu en la nit*, d'Éloi Leclerc. En aquesta obra l'autor va seguint l'experiència del Poble de Déu en l'exili de Babilònia i establint un oportú paral·lelisme amb vivències nostres, que avui experimentem com a persones individuals i com a Església.

Segons el nostre parer, *“l'avui” de Déu* per a nosaltres inclou aquesta nit d'exili amb tot el que això comporta de sofriment i d'esperança.

El centre, el moment més profund del relat és aquest capítol en què l'autor (precisament valent-se de la teologia de l'“avui” perenne de Déu) situa la lluita de Jacob amb Déu mateix. “Lluitar amb Ell” és una tremenda experiència de qualsevol amic de Déu.

Jacob fa passar tots els seus, família, servents, bestiar, a l'altra riba del riu: queda absolutament sol durant tota la nit. Sol i impotent es veu sobtadament atacat per un ésser més fort que ell. El seu “adversari” és ni més ni menys que el Totpoderós. ¿No hauria d'abandonar la lluita reconeixent la seva impotència i acceptar que no té cap mèrit i que, com a criatura i pecador, manca de forces davant Déu? Això seria una temptació. Perquè el mateix Déu s'havia vinculat, obligat, amb el seu Poble, mitjançant la promesa de la Terra Promesa... Arriba l'alba i deixen de lluitar: Déu reconeix que no l'ha vençut, “Ell és derrotat pel seu propi amor al poble”, aquell amor que el va dur a unir-s'hi amb amor indissoluble, com a espòs en Aliança perpètua. Aquesta és la veritable arma en mans de Jacob, que, fins i tot essent malferit, acaba victoriós, gràcies a la seva ferma confiança en aquesta Promesa de Déu.

“L'avui” de Déu també passa per a nosaltres per aquest moment decisiu. Despullats, reconeixem la nostra pobresa real, potser la nostra culpa, i la nostra impotència per a sortir de la crisi. Hi ha un suport, un “agafador” que creiem que evitarà el nostre enfonsament: creure fermament que Déu ens va estimar i ens estima avui, des del moment en què va segellar amb nosaltres l'Aliança Nova i Eterna. El mateix Déu posa a prova les nostres forces: en justícia no ens mereixem la salvació, però lluitem perquè la nostra fe i esperança en la Promesa en surti vencedora.

És una estranya manera de superar la crisi. La societat difícilment ho entendreà. Tanmateix, forma part del cor del Misteri Pasqual, és a dir, de l'esdeveniment de la nostra Salvació. Per tant, una clau fonamental per a travessar totes les crisis, les pors, els fracassos, els pecats, les foscos de la nostra vida.

Una vegada més les celebracions o vacances de Setmana Santa i Pasqua seran projectades com a evasió compensatòria del sofriment (en la mesura que això sigui possible des del punt de vista sanitari). I, una vegada més, els cristians serem cridats a viure l'alternativa realment alliberadora. Des de la fe tornarem a descobrir la profunditat del sofriment del cor humà, i reviuem l'alegria de la Llum Pasqual, la porta i l'origen de tota esperança.

Avui també Crist continua morint i ressuscitant en nosaltres, en la seva Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat